

OVERDENKING

Mijn vader is mijn állerbeste vriend

*Mijn vader is de beste en de leukste
mijn vader die is altijd kampioen.
En daarom wil ik dolgraag voor mijn vader
op vaderdag eens iets bijzonders doen.
Ik wil voor hem dit versje op gaan zeggen
dit pakje geven - dat heeft hij verdiend.
Mijn vader die is niet alleen mijn vader
mijn vader is mijn állerbeste vriend.*

Zondag 19 juni was het Vaderdag. Onze Albert van 4 kwam onder het ontbijt naar me toe. En hij begon - helemaal uit het hoofd - dit versje op te zeggen.

Toch wel bijzonder, als je dat uit de mond van je kind hoort. En misschien wel met name om *hoe* hij het deed. Stralend - en tegelijk een beetje verlegen. Vooral: je kon merken dat hij ervan genoot. En - niet onbelangrijk natuurlijk - dat hij het meende...

Na afloop begon ik nog eens na te denken, over de *woorden* van het versje. De woorden - die die dag waarschijnlijk door meerdere vaders zijn gehoord. Albert had het versje op school geleerd.

Het eerste dat ik dacht: ja, dat is inderdaad wat ik wil. Vooral die laatste regel. "Mijn vader is mijn állerbeste vriend." Het lijkt me geweldig als dat zo is - en zo blijft. Dat je als vader en zoon echt een band met elkaar hebt, elkaar aanvoelt, trots op elkaar bent. Lijkt me prachtig!

Maar: vervolgens dacht ik ook iets anders. En dat is dat dat op een bepaalde manier toch ook wel eenzijdig is. Als vader sta je niet alleen als vriend *naast* je zoon - je staat ook *boven* je zoon! Kort gezegd: op bepaalde momenten moet Albert ook gewoon naar me luisteren...

En toen vroeg ik me af: zou het toevallig zijn, dat dat element in het versje helemaal niet naar voren komt? We houden er gewoon niet meer zo van dat mensen 'boven' ons staan. Dingen als gezag en respect zijn helemaal uit. Je merkt het thuis, je merkt het op school, je merkt het op het bedrijf, je merkt het op de catechisatie. De tijd dat je stil bent als je vader, de meester, de baas of de dominee iets wil zeggen, is helemaal voorbij.

En toen kwam er ook een andere gedachte in me op. En dat is dat dat ook invloed heeft op onze kijk op God.

God stelt zich in de bijbel ook voor als een Vader. Met name de Here Jezus leert het. Noem Hem maar zo, zegt Hij: "Onze Vader, die in de hemelen zijt..."

Er was een tijd, dat veel mensen daar moeite mee hadden. Als ze God al als een vader konden zien, was het een strenge vader. Die op grote afstand stond. Die je strafte, als je verkeerde dingen deed. Die zomaar tegen je kon zeggen dat Hij definitief niks meer met je te maken wilde hebben. Veel mensen waren *bang*, voor die Vader...

Gelukkig is dat nu anders. De meeste mensen die geloven, vertrouwen God. Ze zien Hem als hun Vriend. En dat past ook, bij het beeld dat de bijbel van Hem geeft. Juist bij de Here Jezus mogen we het heel duidelijk zien. God heeft ons lief. Hij wil je állerbeste Vriend zijn.

En tegelijk geldt ook hier: als dat onze enige 'kijk' op God is, is het eenzijdig. Juist ook de hemelse Vader staat boven ons! Juist ook de hemelse Vader heeft het recht bepaalde dingen van ons te vragen, bepaalde dingen tegen ons te zeggen. Zou het niet zo kunnen zijn dat wij onder invloed van de 'gezagloosheid' van de tijd waarin we leven, de Here God ook steeds meer Zijn gezag ontnemen? "Als Ik jullie Vader ben, waar is dan je eerbied voor Mij?", vraagt God bij monde van de profeet Maleachi aan het volk Israël, hoofdstuk 1:6. Die vraag zou vandaag de dag wel eens hoogst actueel kunnen zijn. De 'gewone' vader, de meester, de baas en de dominee zijn hun gezag al flink kwijt. In hoeverre hebben we nog respect voor de hemelse Vader? In hoeverre nemen we Hem nog werkelijk serieus?

Je vader als je állerbeste vriend.

Het blijft prachtig. Het versje van Albert zal ik goed bewaren.

Tegelijk: zowel de vader beneden als de Vader boven zijn méér dan alleen een vriend. Ze staan met al hun liefde en vriendschap boven je. En ik denk dat we dat vandaag de dag - dwars tegen de tijdgeest in - weer moeten leren...

Ds. K.A. Hazeleger